

ki je tudi v politiki dobro. Velik pregrešek bi bil in slovensko časopisje gotovo ne bi molčalo, ako bi naši poslanci kaj dovolili za meščanske šole in učitelje.

Gledé vprašanja, kako se naj pokrijejo novonastali stroški, žele učitelji sami in nam je znano tudi iz ust naših poslancev, da se bo vse storilo, da kmet ne bo čutil spremembe v učiteljskih plačah. O tem nam torej ni treba nadalje govoriti.

A nekaj še pogošamo v postavi, katero je predložil deželni odbor deželnemu zboru glede zvišanja plač. V njem ni preskrbljeno za slučaj, da dobimo za Spodnji Štajar poseben deželnošolski svet. Naš program »Proč od Gradca« nam mora biti vedno pred očmi in kar nasprotuje temu programu ali kar se ne soglaša z njim, mora se spremeniti v soglasje. Tako tudi ta postava. V § 2. mora biti dostavek, da se v slučaju ustanovitve odseka deželnošolskega oddelka za Spodnji Štajar oddelku prepusti vse, kar bo potrebno ukreniti za spodnještajarske šolske okraje. Glede svojega programa bodimo brezobzirni in jekleni! Dal Bog, da se zadeva o učiteljskih plačah kmalu ugodno reši za učiteljstvo, ki bo potem gotovo še z večjim veseljem in navdušenjem izvrševalo svojo važno prosvetno nalogo!

### Deželni zbor štajarski.

Gradec, 15. marca.

Na dnevnem redu današnje seje so volitve v razne odseke. V finančni odsek, ki šteje 12 udov, sta prejšnja leta bila izvoljena 2 katoliška Nemca in sicer tista dva, ktera je katoliška stranka sama nasvetovala. Lani nemška narodna stranka ni hotela voliti Hagenhoferja in Herka, ktera so priporočali katoliški Nemci, temveč dva druga moža izmed njihove srede. Ta dva pa nista sprejela volitve. Pri novi volitvi sta bila potem izvoljena dva druga nemška narodnjaka in katol. Nemci niso imeli ne v finančnem, pa tudi ne v nobenem drugem odseku nobenega zastopnika. Enaka je zopet letos. Katoliški Nemci so zahtevali, naj se izvolita gg.: Hagenhofer in Herk, za ktera so glasovali tudi Slovenci in nekateri veleposestniki; toda ostala sta v manjšini. Enako se je godilo tudi skoraj pri vseh drugih volitvah. V imenu poslancev katoliške stranke je izjavil koncem seje prelat Karlon, da poslanci, ki so bili izvoljeni v odseke proti nasvetu stranke, se ne bojo vdeleževali njihovega posvetovanja. S tem počenjanjem je pokazal Schönererjane Walz in njegovi pajdaši, da hočejo tudi v

tem zasedanju postopati brezobzirno proti katoliškim poslaneem. Izmed Slovencev so izvoljeni: v finančni odsek Josip Žičkar; v šolski dr. Dečko; v občinski dr. Rosina; v železnični dr. Serneč; v peticijski M. Lendovšek. Finančni odsek si je izvolil kot načelnika grofa Kotulinskega, kot njegovega namestnika Forcherja; v zapisnikarja sta izvoljena: Stallner in Žičkar.

Na to se je izročila obilna tvarina dotičnim odsekom. Med drugimi predlogi deželnega odbora je tudi predlog zastran zboljšanja učiteljskih plač, ki bojo zahtevale pomnoženje deželnih stroškov za 405.606 gld. ali zvišanje deželnih doklad za 6.4%. (Lani so znašale deželne priklade 39% — vsled predloga deželnega odbora bi narasle toraj na 45.4%.) Ako pa deželni zbor pritrdi predlogu, ki ga je učiteljstvo sestavilo, bi se deželni stroški pomnožili za 1,133.340 gld.

Ta predlog zastran povišanja učiteljskih plač bo gotovo eden izmed najvažnejših v tem zasedanju deželnega zbora.

### Grof Thun odstopi.

Vedno bolj pogosto se slišijo glasovi, da je stališče Thunovega ministerstva omajano in da bo kmalu moralo odstopiti. V višjih državnih krogih so nezadovoljni s Thunom, ker se bojijo, da bi grof Thun ne storil avstrijskem Nemcem kake krivice, in ker menijo, da bi se tudi pri nas lahko parlamentarni nered tako mirno poravnal, kakor na Ogrskem. Seveda je bojazen prazna, da bi grof Thun postal krivičen proti Nemcem in tudi to ni res, da bi se pri nas državni mir ravno tako lahko pridobil, kakor na Ogrskem. Pri nas so druge razmere. Mogoče, da se bo moral Thun umakniti svojim nasprotnikom-državnikom, toda težko da bo njegov naslednik imel v vladanju več sreče. Brez Slovanov se v Avstriji državni voz ne bo več naprej pomikal.

### Zadružna organizacija.

Ker kranjski liberalni trgovci in obrtniki hočejo preprečiti različne kmetom koristne zadruge, odgovarjajo jim krščanski socialisti še z večjo agitacijo za zadruge. V ta namen bo dne 6. aprila v Ljubljani v Katoliškem domu zboroval shod slovenskih gospodarskih zadrug s sledečim dnevnim redom: 1. Nameni kmečkih in obrtnih zadrug. 2. Vzajemno delovanje gospodarskih zadrug. 3. Konsumna društva in njih nasprotniki. Vsak, ki ga zanima zadružno gibanje na Slovenskem, se sme udeležiti shoda. Zanimivo je, da bodo

ravno isti dan zborovali tudi kranjski liberalci ter se posvetovali, kako zatreti zadružno gibanje.

### Istrski deželni zbor.

Ker so italijanski fakini surovo napadali slovanske istrske poslance, morala je vlada preseliti deželni zbor iz Poreča v Pulj, in sedaj ga misli prestaviti v Koper. Toda italijanski listi že oznanjujejo, da se nahajajo tudi v Kopru italijanski paglavci, ki niso nič bolj omikani nego oni v Poreču in v Pulju. Vlada bi morala trdo potipati italijansko fakinažo, ne pa da beži pred njo iz jednega mesta v drugo.

### Avstrijski poslanik v Petrogradu.

Pretečene dni je dospel v Petrograd novoimenovani avstrijski poslanik baron Leksa-Ehrenthal. Ruski listi pišejo o njem, da je ruskemu društvu dobro poznan, ker je že bival dvakrat kot avstrijski uradnik v Petrogradu, kjer se je tudi naučil ruskega jezika ter se seznanil z ruskim slovstvom. Ruski listi hvalijo nadarjenost, znanje in zasluge novega poslanika ter želijo, da bi čuval in okreplil dobre razmere med sosednjima državama. To je tudi želja vseh avstrijskih Slovanov, kajti v zvezi z Rusijo in ne z neznačajno Nemčijo leže pogoji za boljšo bodočnost avstrijske države.

### Dopisi.

#### Iz Maribora. (Čitalnični večer.)

Marljivi odbor naše Čitalnice je priredil 18. t. m. v Gambrinovih prostorih večer, da se udje tudi v dolgem postu enkrat zberejo. Vspored je bil sestavljen iz pesmi, sviranja in gledališčnih iger. Pesmi, ki so se pele, bile so večidel narodne. Odkar imamo novega pevovodjo, strokovnjaka prve vrste, nenavadno nadarjenega mladega umetnika, neguje naš lepi mešani zbor narodno pesem s posebno vnmemo; pevovodja se njih nežnosti in globokosti čustva ne more nasladiti. In zares, Slovenci imamo v narodnih pesmih prekrasen, dragocen zaklad, ki nas slobodno napolnjuje s plemenitim narodnim ponosom. Seveda ob nemški meji tega zaklada ni iskati; tuji živelj ga je žalibog razjedel; toda čim dalje prodiramo proti sredini našega ozemlja, tem lepše, tem krasneje se razlega slovenska pesem. Čuvajmo jo, negujmo jo! Naš zbor pa ve te pesmice tudi tako peti, da brez baharije rečeno, devet mest prepotovavši ne najdeš takega petja. Gotovo ga ni tako trdo-

spomnili, da smo na jutrovem, kjer so hiše od zunaj zelo neznatne in zaprte, le znotraj je vsa krasota.

Preskrbljeni smo bili v tem hotelu precej dobro; seveda so jedi druge, kakor doma ali vsaj drugače pripravljene t. j. ne po našem okusu; najraje imajo tam ovčjo pečenko in zato smo jo tudi mi vsakokrat na mizo dobili, kar je marsikteremu slabo ugajalo; žeje ni bilo mogoče ugasiti, ker je vino brez vsake kisline in celo toplo, kakor tudi Nilova voda (studenčnice nimajo), ki je v glinastih vrčih pred nami stala. Stregli so nam zamorci, z rdečim fesom (kapico) na glavi, drugače pa belo oblečeni; kako so nas gledali, ko smo vsi skupaj glasno svojo molitev opravljali pred in po obedu; menim, da je to velik utis na nje napravilo. Najbolj nadležna je pa tu vročina, kteri ni mogoče ubežati; nikdar ni žarečega solnca zakril kak oblček in solnčni žarki pečejo tu že meseca aprila mnogo bolj, kakor pri nas v pasjih dnovih; zato imajo tamošnji prebivalci, kadar zunaj hodijo, glavo zavito in tilnik z gostim pajčolanom zakrit, da jih solnce ne premaga; tudi mi smo se tako zavarovali. Zelo sitne so tudi muhe in komarji; nad posteljo sem imel razobešeno veliko fino mrežo, pa vendar se je včasih kakšen komar utihotapil; zato smo bili v 4 tednih že vsi v licu in na rokah

zagoreli, opikani in polni srbečih mozolov. Kadar sem bil v svoji sobi, me je še navadno nekaj drugega vznemirjalo ali pa včasih tudi kratkočasilo; v sosedni sobi, (od moje ločeni samo po tanki steni in zaprtih vratih) stanoval je gospod (tudi duhovnik in romar), ki ima navado — glasno misliti t. j. kar misli, to tudi glasno izgovarja; slišal sem marsikaj, česar bi mi ne bilo treba vedeti; ko je na pr. videl, da so nekteri romarji zvečer šli k Bavarcu Gorfu pivo pit, se je nad tem silno hudoval, rekoč: kaj? naši domačini in podložni tam v lepi Evropi zdaj za nas romarje molijo, jaz bi se pa naj tukaj po gostilnah klatil? jaz tega ne storim; ne, nikakor ne! — Žal, da je ravno tega blagega gospoda prelata pozneje mrzlca in griza silno hudo zdelala; tako me žeja, mi je tožil, da bi spil 5 litrov vode, ako bi smel.

Gibanje in življenje po mestnih ulicah je onemu v Aleksandriji precej podobno, pa vendar mnogo bolj živahno in zanimivo, ker se kaže v izvanrednih slikah in najbujnejših barvah; prehodil sem že nekaj sveta, pa kar sem v Afriki videl in slišal in vohal in skušil, to me je osupnilo; bil sem že na Dunaju, v Rimu, Neapolju, v Parizu itd., pa takega hrumenja, šumenja in bobnenja, takega drvenja, dirjanja in drdranja, takega ropota, klopota in krohota, kakor v Kajri, še nisem nikjer na

svetu našel! Na Evropejca upljiva ta čudni dirndaj v začetku dovolj neprijetno; in to tembolj, ker ne razume opominov, s katerimi ga Afrikanci opozarjajo na preteče mu nevarnosti; še zdaj mi skorej doni po ušesih tisti dolgozategnjeni »ôa« ali pa »asep« (menda toliko, kakor: pazi!) s katerim so nas kočijaži in jezdec v enomer uznemirjali; toda, če se na to stran izogneš, ti že drug zakliče: riglak (pazi na svojo nogo), ali da-herak (na hrbet), ali pa samo: ja sidi (pozor gospod)! Zdelo se mi je, da na jutrovem sploh ne znajo ljudje mirno ali tiho govoriti; vsaka stvar, vsaka ponudba ali vsaka najmanjša kupčija izvršuje se z velikim upitjem; največji kričaji so pa tisti turški fantalini, ki nam ponujajo osle za jahanje; no, si misliš, se pa vsedem na osla, da bo mir; pa narobe; zdaj se še le prične prava gonja, ker eden deček beži spredaj in glasno oznanja vsem, da prijaše zdaj velik gospod, kojemu se naj izognejo; dva druga pa zadaj ali od strani obdelujeta in spodbujata s kolom in gorkimi besedami ubogega, pogosto že krvavečega dolgouhca; seveda se včasih zgodi, da se osel spodtakne ter zgrudi in da tudi jezdec strmoglavno na prašno zemljo telebne; v takih trenotkih se gonjači za hip pomirijo in nekako sramežljivo in hudomušno pravijo: mašek t. j. nič ne dene! Sreča je le ta, da se jezdec

srčnega človeka na svetu, da bi ga naša pesem ne ganila. Če se nam zdi vsaka izmed drobnih narodnih, kakor vroča kaplja krvi, ki kane iz plemenitega a tužnega srca, tako je »Vesna«, ki jo je bil zložil naš pevovodja v ruskem zlogu, kompozicija polna velikanskih krasot in orjaške moči, kakor ruski narod sam. Naš umetnik si je z živo fantazijo predstavljal in z gorkim slovanskim srcem čutil, kako rusko ljudstvo pozdravlja prihod pomladi, in notranje zibanje izrazil z umetniško genijalnostjo. Radi tega je bil utis, ki ga je pesem storila na poslušalce, velikansk. Imeli pa smo tudi priliko, slišati našega pevovodjo pri violončelu, kateremu ve izvabljati glasove, da vsakega očara. Iz srca se veselimo našega mojstra. Naš pevski zbor pa ni le kolikor toliko dobro šolan, ampak ima tudi glasove, da je takih iskati. Pokazala je to gospodična V., ki je dve hrvatski in jedno slovensko pesem (zadnjo zopet od pevovodje) pela s toliko fineso, da kaj tacega slišimo le od najboljših pevk. Prehajaje na gledališni igri, ki ste se predstavljali, nam je kar izraziti zadovoljnost, da je intendantca vrlo dobro izbrala. Stritarjeva »Rejenka« je igrokaz v jednom dejanju z lepim živahnim razvojem, plemenito zmagajočo idejo, globokim čustvom v celoti in podrobnostih in priprostim čvrstim jezikom, kakoršnega pač nahajamo pri tem pesniku sploh. Igralo pa se je tako izvrstno, da je malone vsako oko bilo rosno. Iz srca priporočamo to igro, da se v bralnih društvih, vzlasti ker ne dela nikakih težav, prav pogosto predstavlja. Druga igra, tudi v jednom dejanju, francoskega izvira, je pa dokaj skrbela za smeh. V vsakem oziru je dobra, vrh tega pa se je še jako dobro predstavljala. S kratka ves večer od prvega do zadnjega trenutka dajal nam je redek umetniški užitek; srca so se radosti topila in plamtela v medsebojni ljubezni in narodnem navdušenju. Na veselo svidenje pri drugem sestanku, ki ga pričakujemo že v »Narodnem domu«!

**Iz Rima.** (Papeževa bolezen in ozdravljenje.) Kakor blisk se je raznesla po Rimu in se takoj naznanila po širnem svetu novica o zadnji nevarni bolezni sv. očeta. Katoličani so postali žalostni ter s strahom pričakovali, kakšen bode izid bolezni. Sovražniki sv. cerkve in sv. očeta pa so se že veselili, gotovo pričakujoč od dne do dne smrt devetdesetletnega starčka, ki jim je kot moder in mogočen vladar svete cerkve vedno na poti, ker strogo in skrbno čuje nad cerkvijo ter odbija s krepko roko vse napade frimasonskih, peklenskih sil. A

božja previdnost sovražnikom ni hotela izpolniti hudobnega upanja ter je še ohranila svoji cerkvi mogočnega vladarja. Dva spretna in izvrstna zdravnika, dr. Lapponi in njegov prijatelj dr. Mazzoni, sta se z vso skrbjo poprijela zdravljenja. Imela sta težavno stališče. Tvor je bilo treba izrezati, drugače ni bilo nobene pomoči. Pa bala sta se, da 90letni starček, ki ga ni drugega, kakor kost in koža, ne bode mogel pretrpeti bolečin pri izrezovanju rane. A ker bi drugače gotovo v par dneh bila nastopila smrt, zato se vendar po dolgem in vestnem posvetovanju odločila rano izrezati. In z božjo pomočjo se jima stvar res posreči. Starček je pretrpel bolečino in kmalu mu je odleglo. Dasiravno je bila rana 10 cm. velika, se je vkljub vsemu pričakovanju začela že drugi dan celiti, ter je zdaj vsa nevarnost odstranjena. Dr. Mazzoni, ki je po svojem mišljenju frimason in ne veren kristijan, ni mogel drugače, kakor celo stvar pripisovati edino le čudapolni roki božji, ki je sv. očetu rešila življenje, kar je po naravnih zakonih bilo skoraj nemogoče. Seveda frimasonski, cerkvi in papežu sovražni časopisi so dr. Mazzoniju silno zamerili, da se je drznil prestopiti prag vatikanske palače in papežu rešiti življenje. Izvrsten zdravnik je padel pri teh časopisih in ljudeh v nemilost, ker jim je popolnoma preprečil in skazil njihova pričakovanja; kajti pri njih je sveti oče bil obsojen v gotovo smrt, zato napadajo zdravnika, ki sta ga rešila, in smešijo papeževo bolezen in ozdravljenje po grdi, od peklenskega sovražnika izmišljenih in narejenih slikah, ki žalijo čut vsakega katoličana. Pa naj se jezijo, naj smešijo celo stvar — saj pravi pregovor: Kdor se smeji nazadnje, se smeji najbolje. Katoličani pa se veselijo, da je zopet ozdravil Kristusov namestnik na zemlji in svoje veselje izražajo v neštevilnih zahvalah, ki jih pošiljajo v nebesa. Da so zahvalne molitve res brezštevne, se je v nedeljo pokazalo v Rimu, ko je v velikanski cerkvi sv. Petra za ozdravljenje svet. očeta kardinal Rampolla opravił slovesen Te deum. Cerkev je bila napolnjena polna vernih katoličanov raznega stanu od plemenitaša do priprostega delavca. Bilo je od 60.000 do 70.000 oseb, ki so javno pokazale, da njih srce vroče bije za Kristusom in njegovega namestnika na zemlji, kojemu še naj Bog ohrani drago življenje prav mnoga leta!

**Iz Gornjegograda.** Vse občine gornjegrajskega okraja potegujejo se za železnico, ki bi naj vezala Pako, Mozirje, Rečico, Ljubno, Gornji grad in Kamnik. V ta namen priredil se je že v našem Gornjemgradu shod vseh županov tega okraja, pri katerem je bilo

posebno veliko navdušenih in nesebičnih zastopnikov in Mozirja. Nadejamo se za gotovo, da se ugotovi naši vseskozi opravičeni želji. Najprej naj dobe najbolj obljubljeni kraji medsebojno zvezo, ki bo pri nas za obrt, trgovino in turistiko silno važna in živahna. Ze 5 trgov bogate in krasne gornjesavinske doline, 5000 bližnjih in daljnih poletnih turistov in celih 500.000 vsakoletnih romarjev gotovo zasluži železnico, prebogatih zalog premoega in lesne trgovine ni treba niti omeniti. Ako sreča mila in pravica zdrava, navduševale bodo kmalu Ojstrica, Raduha in Olševa vesele domačine in prijazne ptujce, vozeče se proti njim na parnem državnem konju.

## Razne stvari.

### Iz domačih krajev.

(Mil. knez in škof) so se vrnili v ponedeljek po noči iz Dunaja, kjer so bivali delj časa pri škofovskih posvetovanjih.

(Mesto pomožnega sluge) pri mariborskem c. kr. finančnem okrajnem ravnateljstvu s plačo 400 gold. je do 31. marca razpisano. Prosilci naj osebno izročijo svoje prošnje pri ravnateljstvu. Znati je treba zraven slovenskega tudi nemški jezik.

(Po šmarnem okraju) kroži »prepis molitve, najdene v svetem grobu našega Gospoda Jezusa Kristusa v Jeruzalemu«. Izdala jo je neka S. Meden, tiskala pa tiskarna Dolenc v Trstu, kar ji nikakor ni v slavo. Molitev je seveda docela izmišljena in je škoda za vsaki krajcar, ki se potroši za njo.

(Nagla smrt na tujem.) V soboto dne 18. marca se je vračal iz živinskega sejma na Ptujski gori neznan živinski trgovec, kateremu je v Majšbergu postalo slabo. Prenočil je zategadelj v Majšbergu pri g. J. Koržetu. V nedeljo 19. marca dopoldne ga dvakrat na ležišču močno mrzlica stresa in bil je pri priči mrtev. Mož je okoli 50 let star, njegova srajca je zaznamovana z imenom Jug. Pri sebi je imel klobaso in košček svinjskega mesa, zavito v star odlomek sodnijskega pisma sodnije Šmarske, ter 80 gl. v denarju.

(Dva nova sejma) bodo v Velenji najbrž v kratkem dobili. Občinski možje so vsi zato, samo dotične stroške bo moral trg sam plačati.

(Kapela.) Dne 13. marca smo pokopali Andreja Mira, zidarskega stavbarja, ki zasluži tukaj trajen spomin. Bil je skromen in priprost, veren kristijan in trden narodnjak,

navadno ne poškoduje hudo, ker ne pade globoko in pa ker je tlak z raznim smetjem dobro postljan.

## Velika in majhna kraljica.

(Prevel iz franc. M. T. Savinjski.)

(Dalje.)

Take misli navdajale so plemenito kraljico, ko se je vračala na kraljevi dvor. A človek obrača, Bog pa obrne. Niti velika, niti majhna kraljica ni vedela, kako vihar ni oblaki se zbirajo nad njima in kako grozen, da pretresljiv bode oni trenotek, ko se zopet vidite.

Do sedaj bila je Marjetica pravi otrok sreče. Izjemoma le kratek čas tekla so ji leta polna nedolžnega veselja in solnce zadovoljnosti razsvetljevalo in ogrevalo je nje srce in dušo. Le po smrti svoje pokojne matere potikala se je nekaj časa po svetu ter pogrešala sleherni obrambo za dušo in telo. A prav ta neizgoda bila je nje največja sreča. Saj uprav radi nje dospela je v varstvo kraljevsko; radosti, čast in slava obdajale so jo od dne do dne v toliki meri, kakor si pač nikoli ni mogla niti želeči nekoč v času otroških sanj. A tudi za njo je napočil čas skušnje, tudi njej je bil odmerjen britki kelih

trpljenja, in vresničile so se tudi tukaj besede sv. pisma, da Bog tepe one, katere ljubi.

Niti pol leta še ni bivala na novem domovju v neki veliki sirotnišnici zunaj Pariza, že jo doleti prva nesreča. Hiteč po stopnicah navzdol, spodtakne se ji nekega dne noga in Marjetica pade toli nesrečno, da vsa nezavedna obleži. Na pol mrtvo neso v sobo, strašno se je pobila ob kamenju. Iz velike rane na glavi tekla je kar curkom kri. — Zdravnik prihiti, a zmaje z rameni, češ, težko bode nesrečnica utekla neizprosnej smrti.

Več tednov borila se je Marjetica s smrtjo, začela spet okrevati, a prišla slednjič po neprevidnosti strežnice zopet na rob groba. Nihče ni več mislil in upal na ozdravljenje in tako mine trideset let. Kar naenkrat se v začudenje vseh obrne na bolje in zdravnik, ki jo je opazoval dan na dan, reče v največje veselje vsem, da je po čudoviti pomoči božji odvrnjena nevarnost, in da se je nadjati opetnega ozdravljenja. Le jednega naj ne zabijo namreč, da je Marjetica še sila slaba in da jo je zato treba varovati vsega, kar koli bi jo utegnilo razburiti, plašiti ali užaliti. Zdravnik je dobro vedel, čemu da tako strogo povelje; kajti v dneh, za kojih je ležala Marjetica nezavestna ali v groznih bolečinah, spremenilo se je marsikaj na Francoskem, na takov način, kakor so modrejši

državniki že zdavna prerokovali. Zapeljano ljudstvo začelo se je puntati ter divjalo takó, da sta bila celó kralj in kraljica v največji nevarnosti. A v kratkem se je posrečilo, spraviti spet red in mir v razburjeni narod. Nekateri se celo udado upanju, da se ni treba bati ničesar več; a starejši, izkušeni možje, kojim je bilo znano, kako razširjena je nezadovoljnost med Francozi, kako šuntajo in podpihujejo brezvestneži in brezverci revno, tlačeno ljudstvo, niso dvomili, da prej ne bode miru, dokler ni tekla kri.

Sicer so leta 1790, meseca julija obhajali po vsej državi, osobito pa v Parizu veliko, sijajno slavnost, koja bi naj v novi ljubezni združila ljudstvo francosko s svojim kraljem — a bilo je prepozno. Vsa dežela bila je že kakor goreč ognjenik, ki preti zdaj in zdaj izbruhniti ter razliti divji, pogubonosni ogenj iz svojih nedrij.

Ta politični položaj spoznal je tudi zdravnik, ki je zahajal v sirotnišnico; zato je bil ostro prepovedal, govoriti z Marjetico o stvareh, ki sa dogajajo med svetom. Videl je namreč, s kako ognjevitostjo in otroško ljubeznijo je vdana kraljevemu prestolu oziroma kraljici, in kako bi jo le misel in strah, da preti Mariji Antoaneti kakova nevarnost, spravila neizprosno v grob. Torej so vsi pri-povedovali le o nemirih, ki so pa že prestani